

ZOMERLIEFDE IN MERMAIDS POINT

Zomerliefde
in Mermaids
Point

Sarah Bennett

Zomerliefde in Mermaids Point

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Sarah Bennett

Oorspronkelijke titel: *Summer Kisses in Mermaids Point*

Vertaling: Stevie Martens

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg

Illustraties en zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave juni 2023

ISBN 9789493265509

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Laurie Morgan keek naar de tafels aan de andere kant van de toonbank, die grotendeels leeg waren. Barbara Mitchell en haar beste vriendin, Kitty Duke, zaten op hun gebruikelijke plek in de hoek kleine mutsjes te breien voor een goed doel dat ze doneerde aan te vroeg geboren baby's in het hele land, maar buiten hen was er sinds het ontbijt niemand meer geweest. Laurie richtte haar blik op de regendruppels die het venster van haar café besloegen en tuurde erdoorheen. Ze kon het uitzicht achter het raam nog net zien. De wolken waren dik en hingen laag, waardoor het vrijwel onmogelijk was om te zien waar de lucht en de zee elkaar ontmoetten en alles een muur van ellendig grijs werd. *Wat een verschil een dag kan maken.*

Gisteren rond deze tijd had ze zichzelf nauwelijks kunnen horen denken boven het rumoer van de gesprekken, het gerammel van theekopjes op schoteltjes en het geschraap van vorken over borden, dankzij een bus vol leden van de plattelandsvrouwenvereniging. Ze hadden al haar baksels

van die dag opgegeten en ze had snel een paar biscuittaarten moeten ontdooien om ervoor te zorgen dat de klanten die altijd rond lunchtijd kwamen iets bij hun broodjes hadden. Niet alleen haar taartvoorraad had het zwaar te verduren gehad; nadat ze één blik op de rij had geworpen, die van halverwege het restaurant naar het toilet liep, had ze haar mobiel gepakt om een appje naar haar broer Nick te sturen met de smeedbede of hij met spoed naar de winkel op de hoek wilde gaan om haar slinkende voorraad toiletpapier aan te vullen. Natuurlijk vond hij het hele gebeuren hilarisch en stond hij erop een grote entree te maken door de voordeur als een of andere redder in nood, in plaats van door de achteringang naar binnen te sluipen en het toiletpapier achter te laten in de voorraadkamer, waar ook de voorraden voor de cadeauwinkel van hun ouders stonden, die zich naast het café bevond.

Een lachsalvo vanaf de hoektafel leidde Lauries aandacht af van het sombere weer. Ze keek vol bewondering toe hoe de breinaalden van Barbara en Kitty zonder aarzeling heen en weer flitsten. Beide vrouwen wierpen slechts vluchtige blikken op hun breiwerk terwijl ze met elkaar kletsten. Haar oma had geprobeerd Laurie als kind te leren breien, maar net als het geval was met alle andere artistieke activiteiten die ze in de loop der jaren had geprobeerd, kon ze het niet onder de knie krijgen. De enige linkshandige in de familie zijn had niet geholpen, want alles wat ze haar probeerden te leren zag er onhandig uit. Zelfs nu ze bijna drieëntwintig was, moest ze zich concentreren als ze haar mes en vork gebruikte, anders trok ze eten uit elkaar met de vork in haar van nature dominante linkerhand. Gelukkig maakte het bij koken en bakken niet uit met welke hand ze een mes vasthield en ze had vele uren doorgebracht op de knie van haar oma om de basisbeginselen te leren en een ware passie te

ontdekken. Het was een gok van haar ouders toen ze bij hen kwam met het idee om een deel van hun uitgestrekte winkel aan zee om te bouwen tot een café, maar ze hadden besloten dat het de moeite waard was. Als ze dat niet hadden gedaan, had Laurie Mermaids Point moeten verlaten om werk te zoeken in een van de grotere steden.

Ze was opgegroeid op een steenworp afstand van de altijd veranderende getijden van de Atlantische Oceaan en de gedachte om naar het binnenland te verhuizen vervulde haar met afschuw.

Ze had zich altijd al aangetrokken gevoeld tot de zee. Ongeacht het seizoen was er altijd schoonheid te vinden. Van de zwoele zomerdagen, wanneer de glimmende witte driehoeken van plezierboten de kalme golven bezaaiden tot de kolkende grootsheid van een winterstorm die in volle hevigheid tekeerging en wanneer zelfs de onverschrokkenste vissers met hun boten in de veilige beschutting van de baai bleven. Zelfs op een regenachtige dag als vandaag was ze liever buiten dan binnen. Haar ogen dwaalden nog eens door het café. Als het na de lunch niet drukker werd, zou ze het café misschien wel sluiten, haar regenkleding bij elkaar zoeken en even uitwaaien op het natte strand.

Als het zo rustig was in het café, was het waarschijnlijk net zo saai in de aangrenzende winkel. Laurie keek naar de klok boven de toonbank. Het zou nog zeker een uur duren voordat de eerste bezoekers kwamen opdagen die op zoek waren naar lunch. Ze pakte een van de herbruikbare mokken die ze bewaarde voor buurtbewoners die geen tijd hadden om te stoppen op weg van en naar hun eigen werk en maakte een extra sterke cappuccino met de luxe machine waarin ze geïnvesteerd had. Met een sjabloon versierde ze de bovenkant met een smiley

van chocoladepoeder, waarna ze de deksel op de mok draaide. Designer koffie was de norm geworden, zelfs in een klein dorpje als dit. Als de toeristen kwamen, verwachtten ze dezelfde keuze als in de grote koffiëketens in de stad. Aanvankelijk was haar vader niet te spreken geweest over de prijs van de machine, maar na één slokje van de eerste cappuccino die ze voor hem had gemaakt was hij om. Hoewel hij het hele menu had doorlopen, was het romige Italiaanse stukje hemel zijn eerste liefde. Laurie pauzeerde even om een stuk van een flensje in een servet te wikkelen en Barbara te verzoeken om een oogje in het zeil te houden – niet dat dat nodig was – waarna ze onder de lage boog doorliep die het café verbond met de winkel van haar ouders.

De geur van baksels en vers gebrouwen koffie maakte plaats voor de aardse geur van etherische oliën en manden met gedroogde kruiden en bloemen die op een grote tafel links van haar stonden. Boven de tafel hingen jutezakken in drie verschillende maten en kleine zakjes van gaas om klanten hun eigen potpourri of geurzakjes te laten maken. Kristallen in allerlei vormen, maten en kleuren vulden de volgende display die ze passeerde. Naast elke edelsteen lag een handgeschreven kaartje met daarop de vermeende heilzame eigenschappen. De zachte klanken van Keltische muziek klonken uit luidsprekers die in de oneffen stenen muren en het plafond van de winkel verborgen waren.

Toen ze hadden ingestemd om de ene helft van de winkel om te bouwen tot café, hadden haar ouders ook besloten om tegelijkertijd de winkel een nieuwe naam te geven en op te knappen. In plaats van de meer traditionele spullen zoals handdoeken, koelkastmagneten en andere toeristische snuisterijen te verkopen, richtten ze zich op het ‘new age hippie spul’, zoals haar vader het noemde. Dit soort artikelen werd steeds populairder

bij bezoekers die naar het gebied kwamen vanwege verhalen over mythische zeewezens die het dorp het fantasievollere deel van zijn naam hadden gegeven. En dus was Morgan's Gifts and Souvenirs veranderd in The Mermaid's Cave.

De donkere stenen muren waren misschien niet meer dan een dun laagje vernis, maar samen met de groene, blauwe en paarse tinten en de installatie van een goudkleurig waterornament ter grootte van een kleine vijver, omgeven door nog meer nepkeien, was het interieur van de winkel omgetoverd tot een magische ondergrondse grot. Op de bodem van de vijver lagen kristallen en beeldjes van mythische goden en monsters – de verborgen schatten van een zeemeermin en de perfecte vitrine voor artikelen die haar vader onder de aandacht wilde brengen.

Al zolang als mensen naar de zee gingen, verzonnen ze verhalen over zeemeerminnen en de voorouders van families als de hare, die hun wortels konden terugvoeren naar de oorsprong van het dorp, vormden daarop geen uitzondering. Hoewel hij er de spot mee dreef, dacht Laurie dat haar vader de legendes ergens diep in zijn hart wilde geloven. Waarom had hij haar moeder anders overgehaald om haar Lorelei te noemen? Niet dat iemand anders dan haar oma haar zo noemde, tenzij ze in grote problemen zat. Het gebruik van haar volledige naam – Lorelei Christina Morgan – door een van haar ouders kon haar nog steeds kippenviel bezorgen. Laurie glimlachte bij de gedachte dat haar vriendelijke reus van een vader zich er werkelijk toe kon zetten een van zijn kinderen te straffen en slingerde tussen een rek met cd's en mythologieboeken door, scheerde langs de prachtige, glinsterende sieraden van zilveren en glazen kralen die een talentvolle vrouw uit het dorp was begonnen te maken nadat ze haar baan een paar jaar geleden was kwijtgeraakt en

bereikte eindelijk de verkoopbalie.

Andrew Morgan zat op zijn gebruikelijke kruk en had zijn ogen gericht op de mobiel in zijn linkerhand terwijl hij met de andere over zijn grijs wordende baard streek. Hij keek pas op toen Laurie zijn metalen koffiemok met een klap op de verkoopbalie zette. Zijn ogen, die net zo donker waren als de hare, lichtten op toen hij eerst naar Laurie en daarna naar de mok keek. ‘Is dat voor mij?’

‘Voor wie zou het anders zijn?’ vroeg Laurie terwijl ze om de verkoopbalie heen liep om hem een kus op zijn wang te geven. Ze leunde tegen zijn stevige zij toen hij een arm om haar middel sloeg en keek op zijn mobiel om te zien waar hij zo aandachtig naar had zitten kijken. ‘Ben je je volgers weer aan het checken?’ Na de verbouwing hadden haar ouders besloten hun winkel uit te breiden naar het internet en hadden ze een eenvoudige website aangemaakt waarop mensen alles konden bestellen wat in de winkel werd verkocht. Haar vader had ook een verslaving voor Instagram ontwikkeld en deed niets liever dan foto’s plaatsen van artikelen die in de winkel te koop waren en prachtige zwart-wit landschapsfoto’s van het dorp en de nabijgelegen omgeving. Hij had inmiddels behoorlijk wat volgers en had Laurie overgehaald om zelf een Instagram pagina aan te maken waarop ze recepten en foto’s kon delen.

‘Ik weet niet precies wat er aan de hand is, liefje. De foto die ik gepost heb van de nieuwe gepolijste agaatboekensteunen heeft ontzettend veel likes gekregen. Ik snap niet hoe dat ineens kan.’ Hij draaide het scherm zodat ze het beter kon zien.

Laurie bekeek de foto aandachtig. De rode, oranje en gouden kleuren waren zeker opvallend, maar niet opvallender dan veel van de andere foto’s hij had gepost. Haar vader had een talent voor fotograferen dat zij niet kon evenaren. Ze keek naar het

aantal likes onder de foto en knipperde verbaasd met haar ogen. Het waren er meer dan duizend, terwijl ze normaal gesproken niet meer dan een tiende van dat aantal kregen. Het aantal reacties was nog verbazingwekkender. Ze hadden een paar vaste volgers die meestal op de posts die ze plaatsten reageerden, maar die konden ze op één hand tellen. ‘Er zijn bijna driehonderd reacties, pap.’ Het was onmogelijk om het ongeloof uit haar stem te houden. ‘Heb je ze gelezen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Die kans heb ik nog niet gehad. Ik had mijn mobiel nog maar net gepakt toen je binnenkwam.’ Hij nam zijn mobiel weer van haar over en tikte op het scherm. Omdat ze het scherm niet kon zien vanaf de plek waar ze stond, keek Laurie naar zijn gezichtsuitdrukking. Telkens als hij met zijn duim verder naar beneden scrolde, werd de frons tussen zijn wenkbrauwen dieper. ‘Heb ik wie gezien?’ mompelde hij. ‘Maakt iemand een grapje?’ Verbluft gaf hij haar de mobiel. ‘Om de een of andere reden gebruikt iedereen de Mermaids Point hashtag en ze vragen allemaal of ik een zeemeermin heb gezien.’

Laurie nam de mobiel van hem aan en bladerde door de lijst met opmerkingen. Hij had gelijk. Naast de gebruikelijke hashtag voor het dorp, die ze voor al hun posts gebruikten, stonden de reacties vol met dingen als #zeemeerminnen #zeemeerminnen-zijnecht #teamzeemeermin #dewaarheidligtdaar. Verbijsterd klikte ze op #MermaidsPoint en ze liet de mobiel bijna vallen. ‘Wat is dat in godsnaam?’ Onder de post van haar vader over de boeksteunen stond een wazige foto die heel anders was dan de scherpe, zorgvuldig samengestelde, geënsceeneerde foto’s die ze normaal gesproken op de website zag.

Toen ze op de post klikte, zag ze dat het een reeks foto’s was, waarvan de meeste wazig waren, alsof de persoon die de foto’s had gemaakt te snel geklikt had om goed scherp te kunnen

stellen of zijn mobiel tot de maximale zoomcapaciteit had ingesteld. De foto was al 150.000 keer geliket en dat aantal steeg in een rap tempo, wat ongehoord was voor iets anders dan het account van een beroemdheid. Degene die de foto oorspronkelijk gepost had, had geen handle die ze herkende en toen Laurie op zijn pagina klikte, zag ze dat er slechts een handvol berichten op stonden, die die ochtend allemaal geplaatst waren. De eerste foto toonde een groep eilanden, het verste niet veel meer dan een wazige punt. Ze herkende het meteen als de groepering die plaatselijk bekendstond als de Seven Sisters. De Sisters markeerden het uiteinde van een reeks onbewoonde eilanden die zich enkele kilometers van Mermaids Point vandaan uitstrekten en een toevluchtsoord waren voor zeehonden, zeevogels en andere wilde dieren. Daarachter lag niets anders dan duizenden kilometers aan oceaan.

De tweede foto was een ingezoomde opname met de vage contouren van iets wat op een persoon leek op de rand van een van de rotsen zat. *Zij liever dan ik*. Er was geen aanlegsteiger op de Sisters en voor zover Laurie wist, was er geen andere manier om er te komen dan door te zwemmen. Zelfs als een kleine boot dicht bij de rotsen zou kunnen komen, was de temperatuur van het water rond deze tijd van het jaar ijskoud. Het werd alleen draaglijk tijdens het hoogtepunt van de zomer, als er wekenlang warme zonneschijn was geweest om het water te verwarmen – iets waar in de afgelopen zomers een pijnlijk tekort aan was geweest. Genoeg moedige zielen namen gedurende het jaar een duik, maar nooit zo ver van de kust en zelden zonder wetsuit.

De volgende paar foto's toonden hoe de figuur – aan het lange blonde haar te zien een vrouw – van de rotsen in het water gleeed. Niets opmerkelijks, als je niet keek naar de locatie en het

feit dat ze aan de hoeveelheid huid die te zien was topless leek te zijn. Pas toen Laurie naar de laatste foto scrolde, begreep ze plotseling waar alle ophef over ging. De vrouw was onder gedoken en liet een lange visachtige staart met zilvergroene schubben boven het water uitsteken. *Een zeemeerminnenstaart.*

‘Dit is gewoon iemands idee van een grap.’ Laurie gaf de mobiel terug aan haar vader. ‘Een of andere grappenmaker heeft te veel vrije tijd. Het lijkt erop dat het viraal is gegaan en daarom kijken er meer mensen dan normaal naar gerelateerde posts.’

Haar vader scrolde hoofdschuddend door de foto’s. ‘Ze zijn niet eens van goede kwaliteit, of wel dan? Bijna net zo wazig als die oude foto’s van het Monster van Loch Ness die vroeger de rondte deden.’ Hij sloot de app en stopte zijn mobiel in de bovenste zak van zijn overhemd. ‘Ach joh, het houdt degene die het gepost heeft waarschijnlijk van de straat en wie weet stuurt het wat extra handel onze kant op.’

Laurie liep lachend om de verkoopbalie heen. ‘Droom maar lekker verder, pap! Waarschijnlijk is het net als alles op het internet, het ene moment het gesprek van de dag en in een flits is het weer weg. Ik ga maar weer eens terug naar het café. Ik heb Barbara het fort laten bewaken.’ Ze schoof de koffiemok en het ingepakte flensje zijn kant op. ‘Laat je koffie niet koud worden.’

Haar vader trok zijn wenkbrauw op toen hij het flensje zag. ‘Wat is er gebeurd met je moeders verbod op tussendoortjes?’

‘Ik kan het weer meenemen ...’ Laura had haar hand nauwelijks uitgestoken toen haar vader zijn hand over de zoete lekkernij sloeg. ‘Of niet,’ zei ze lachend, waarna ze terugliep naar het café. ‘Ik vertel het niet als jij dat ook niet doet,’ voegde ze er over haar schouder aan toe.

‘Je weet dat ik haar alles vertel.’ Dat was waar. Laurie wist dat haar ouders geen geheimen voor elkaar hadden en zij en Nick

waren opgevoed met dezelfde mate van openheid en eerlijkheid. Het feit dat haar vader het zou opbiechten, zou hem er echter niet van weerhouden het flensje te eten.

Laurie bleef even staan naast de display met zelfgemaakte sieraden en draaide zich om om haar vader aan te kijken. ‘Vertel het haar nadat je over onze nieuwste inwoner hebt verteld. Dan heeft ze het te druk met denken aan zeemeerminnen om boos op je te zijn.’

‘Geweldig idee, schat!’ Haar vader stak het hoekje dat hij van de kleverige lekkernij had afgebroken in zijn mond en stak zijn duim naar haar op.

Lauries voorspelling dat het verhaal van de zeemeermin slechts een vluchtige sensatie zou zijn, bleek onjuist. Zodra het nieuws bekend werd in het dorp, stroomde het café vol met mensen die een hapje kwamen eten en kwamen kijken of er nog iets te roddelen of te speculeren viel. De meesten deelden haar mening – dat iemand een grap uithaalde – en het gesprek ging al snel over mogelijke daders. Het was geen verrassing voor haar dat Nicks naam meer dan eens opdook in het gesprek. Net als generaties mannen uit het dorp verdiende hij zijn brood op zee, hoewel hij een paar jaar geleden was overgestapt van de harde wereld van de diepzeevisserij naar het runnen van een bedrijfje voor bezienswaardigheden en dagtripjes voor toeristen. De eilanden aan het einde van Mermaids Point krioelden van de wilde dieren en waren populair bij bezoekers die van de stranden kwamen genieten, maar ook bij de veeleisendere liefhebbers.

Het was een trieste dag geweest toen hun oom de trawler verkocht waarop Nick sinds zijn zestiende had gevaren, maar de steeds toenemende druk van de overheidsquota en de groter

wordende concurrentie van boten uit Frankrijk, Spanje en de Scandinavische landen was te veel gebleken. Niet alleen Laurie had een zucht van verlichting geslaakt toen ze stopten. Hoewel haar moeder nooit iets had gezegd, was ze altijd rusteloos geweest en miste ze haar gebruikelijke sprankelende warmte in de weken dat Tony, Nick en de rest van de bemanning op zee waren. De spanning was enkel toegenomen na een vreselijk ongeluk op een van de andere trawlers, waarbij een bemanningslid om het leven kwam en een ander ernstig gewond raakte. Er hadden tranen van opluchting gevloeid toen Tony en Nick hadden aangekondigd dat ze iets anders gingen doen. De eerste paar jaar hadden ze behoorlijk wat geld verdiend en bleef het aantal bezoekers groeien.

Maar toen kregen ze te maken met een algemene economische neergang en de twee slechtste zomers sinds mensenheugenis, wat weer betreft. Kamers in bed and breakfasts bleven leeg en de lokale campings moesten het zonder hun gebruikelijke bonte verzameling van felle tenten en glanzende witte caravans stellen. De paar dappere zielen die zich wel naar de kust waagden, werden begroet met waarschuwingsvlaggen op de stranden en uitzichten die even teleurstellend en grijs waren als het uitzicht uit de ramen van het café van vandaag. Iedereen had het verminderde aantal toeristen gevoeld en slechts enkele bedrijven, zoals de winkel van haar ouders, hadden de mogelijkheid om online zaken te doen. Net als vele anderen in het dorp had Laurie haar winst zien slinken tot niets. Als ze niet meer thuis had gewoond, had het café het nooit overleefd. Het geven van speciale aanbiedingen aan groepen zoals de plattelandsvrouwenvereniging hielp een beetje, maar als ze niet snel mooi weer zouden krijgen, zag de toekomst er somber uit.

Nadat de roddelaars die tijdens lunchtijd langsgesproken

waren weer naar huis waren gegaan, was het enige geluid in het café het onophoudelijke getik van de regen tegen de ramen en het zachte gezwiep van haar dweil over de keukenvloer terwijl ze de vuile schoen- en laarsafdrukken wegpoetste, waar geen deurmat op een dag als vandaag tegenop kon. Tegen sluitingstijd had Laurie elk oppervlak schoongemaakt, haar vitrines opnieuw ingedeeld en het menu op het krijtbord herschreven. Het toevoegen van een paar fleurige bloemen om het bord te versieren had haar humeur niet verbeterd en ze had dan ook ontzettend veel zelfmedelijden toen haar vader riep of ze klaar was om met hem mee naar huis te lopen.

Ze forceerde een glimlach, stopte haar lange zwarte haar in een breedgerande hoed die eerder praktisch dan stijlvol was en nestelde zich tegen haar vaders zij. Zoals hij altijd had gedaan, liep hij aan de kant van de zee en gebruikte hij zijn lichaam om haar te beschermen tegen de ergste regen en de ijskoude nevel die de wind hun kant op blies.

‘Urgh! Recht in mijn oor.’ Huiverend dook haar vader dieper in de opstaande kraag van zijn regenjas. Ze verhoogden hun tempo tot ze de geplaveide heuvel waar hun huis op stond bijna oprenden. Het huis dat de familie Morgan hun thuis noemde – een modernere bakstenen toevoeging aan het dorp – was misschien niet zo esthetisch als de traditionele vissershuisjes, maar aangezien zowel haar vader als Nick langer dan 1 meter 80 waren, zorgden de hogere plafonds ervoor dat ze hun hoofd niet steeds stootten tegen de eikenhouten balken die zo geliefd waren bij bezoekers van het dorp. De meeste huisjes waren tegenwoordig te huur; hun eigenaardigheid was aantrekkelijk genoeg voor een week of twee, maar niet erg praktisch voor het moderne gezinsleven.

Lauries vader duwde de voordeur open en leidde haar de heldere, warme ruimte binnen. Terwijl ze hun laarzen uittrokken en hun druipende jassen ophingen in het voorhuis, hoorden ze haar moeder enthousiast meezingen met een oude popklassieker uit de jaren tachtig die op de radio te horen was. Stralend liep haar vader op zijn sokken door de gang. Hij bereikte de open keukendeur net op tijd om mee te doen met het refrein. Laurie volgde hem en hoorde haar moeder lachen, waarna ze haar vader een standje gaf omdat hij haar had laten schrikken. Toen ze de keuken binnenkwam, zag ze dat haar vader zijn arm om haar moeders middel had geslagen en kusjes op haar wang drukte, terwijl zij vergeefse pogingen deed om hem af te weren door hem tikken met de theedoek te geven waarmee ze haar handen had afgedroogd. ‘Kom op, Sylvia, mijn liefste, geef je arme man een echte kus.’

Laurie rolde met haar ogen en draaide zich om, hoewel ze stiekem dol was op de pure liefde die haar ouders na bijna dertig jaar samen nog altijd voor elkaar voelden. Ze hadden hun affectie voor elkaar nooit onder stoelen of banken gestoken en hoewel Laurie dol was op de manier waarop haar ouders zich gedroegen, vermoedde ze dat een van de redenen dat zowel zij als Nick nog steeds single waren, te wijten was aan de hoge lat die hun ouders hadden gelegd wat relaties betrof. Dat, en ... néé. Laurie schudde de herinnering van zich af voor hij haar stemming kon bederven.

‘Hoe was je dag, schat?’ Nadat ze zich uit haar vaders klauwen had weten te bevrijden, kwam haar moeder naar haar toe om haar een knuffel en een kus te geven.

‘Een beetje rustig, afgezien van de drukte rond lunchtijd toen iedereen binnenkwam om over de zeemeermin te praten.’ Laurie nam de theedoek van haar moeder over en liep naar het afdruiptrek om de nog druipende pannen en borden af te drogen die ze duidelijk had gebruikt om het avondeten te maken. Tijdens het schooljaar, als het rustiger was in de winkel, was Sylvia Morgan vrijwilliger op maandag, woensdag en vrijdag op de plaatselijke basisschool. Ze hielp kinderen al twintig jaar met lezen en schrijven. Ze was hiermee begonnen toen Laurie oud genoeg was om Nick te vergezellen op de dorpsschool en was gebleven nadat allebei haar kinderen naar het voortgezet onderwijs waren gegaan. Net als alle kinderen uit de dorpen langs dit deel van de kust werden ze met de bus naar een scholengemeenschap zo’n dertig kilometer verderop gebracht. Lauries maag draaide zich om bij de herinnering aan het misselijke gevoel dat ze kreeg van de bochtige wegen en de geur van diesel die uit de oude bus kwam; een ongelukkige combinatie waar ze nooit aan gewend was geraakt.

Op de dagen dat ze op de school werkte, was haar moeder meestal als eerste thuis, dus kookte zij. De andere twee wekdagen namen Laurie en Nick de taak op zich en in het weekend had hun vader de leiding over de keuken, omdat hij dan de tijd had om experimenten te proberen uit zijn steeds groter wordende collectie kookboeken. Net als het geval was bij Laurie, had oma hem leren koken zodra hij oud genoeg was en hij had de smaakpapillen van zijn kinderen helpen ontwikkelen door hen veel verschillende soorten gerechten voor te schotelen, van uitgebreide Thaise curry’s tot zelfgemaakte sushi. Op het moment gaf hij de voorkeur aan vegetarische gerechten, als onderdeel van een streven om het hele gezin gezonder te laten eten, dus voelde Laurie zich niet schuldig als ze hem stiekem

een stuk van een flensje of cake gaf.

‘Welke zeemeermin?’ vroeg haar moeder, die naar Laurie toe liep om de pan die ze net had afgedroogd van haar over te nemen. ‘Kijk hier, ik laat het je wel zien.’ Haar vader haalde zijn mobiel tevoorschijn en opende hem. ‘Allemachtig, hij heeft nu bijna een kwart miljoen likes. Mermaids Point is echt viraal gegaan.’

Laurie liet haar klusje voor wat het was om haar eigen mobiel te pakken en begon door haar verschillende social media-apps te klikken. ‘Het staat overal. Kijk, pap, het is zelfs trending op twitter.’ Ze liet haar ouders de lijst zien van meest besproken onderwerpen in het Verenigd Koninkrijk. ‘Het is bizar.’

De voordeur ging open, waardoor er koude lucht naar binnen stroomde. ‘Hebben jullie het nieuws al gehoord? Er schijnt een zeemeermin gezien te zijn bij de Sisters.’ Nick verscheen in de deuropening, nog steeds gekleed in zijn felgele regenjas. Hij was in ieder geval wel zo verstandig geweest om zijn laarzen uit te trekken en geen vieze voetsporen op het tapijt achter te laten.

‘Het gehoord?’ Hun vader trok een wenkbrauw op, terwijl hun moeder Nick een standje gaf en zijn jas uit begon te trekken omdat hij de vloer natmaakte.

Nick grijnsde naar hun kleine moeder en stak zijn armen gehoorzaam uit, zodat ze de doorweekte jas kon uittrekken. ‘Het was net nog op het lokale nieuws en het staat overal op het internet. Degene die het bedacht heeft, lacht zich vast rot.’

‘Degene die dit bedacht heeft?’ Laurie wierp haar oudere broer een argwanende blik toe. Dit leek haar precies het soort grap dat haar broer en zijn vrienden zouden uithalen. Wie kende de eilanden immers beter dan de mensen die ernaartoe voeren? En wie anders zou gek genoeg zijn om zoiets te doen? Tenzij het

een willekeurige vreemdeling was die hun dorp puur op basis van zijn naam had uitgekozen, waren er weinig waarschijnlijke verdachten en Nicks naam stond bovenaan de lijst.

‘Kijk me niet zo aan, Lorelei!’ Nick zette zijn handen in zijn zij. ‘Ik heb hier niets mee te maken.’

‘Net zoals je vorig jaar niets te maken had met het felroze schilderen van de gevel van The Sailor’s Rest?’

Hij grijnsde naar haar. ‘Dat was een kwestie van eer.’ Nicks beste vriend, Stu, had ruzie gekregen met een toerist en hun hele vriendengroep was vervolgens door de eigenaar uit The Sailor’s Rest geschopt. De toerist was de schuldige geweest, omdat hij Stu’s vriendin had betast toen hij langs haar liep op weg naar de bar.

Net als iedereen was Pete Bray afhankelijk van de vakantie-gangers die zijn pub in de zomermaanden bezochten en dus had hij Stu, Nick en de rest naar buiten gegooid zonder hen de kans te geven uit te leggen wat er gebeurd was. Ze waren teruggegaan naar Stu’s huis en na nog een paar biertjes – deze keer uit zijn koelkast – hadden ze de voorraad verf die achterin Stu’s bus lag geplunderd en de pub een opknapbeurt gegeven. Pete was eerst woedend geweest, maar de neonroze gevel had zoveel nieuwsgierige toeristen naar de pub getrokken dat hij de kleur de hele zomer gehouden had. Hun verbanning werd pas opgeheven toen Nick en de rest de pub opnieuw hadden geschilderd – en niet alleen de gevel, maar ook alle raamkozijnen en de deur.

‘Het was een daad van pure dwaasheid,’ wierp hun moeder tegen, die Nicks jas had opgehangen en hem een tik tegen zijn arm gaf. ‘Sta daar niet zo te staan, dek de tafel. En ik hoop voor jou dat je niets te maken hebt met die zeemeerminnen-onzin. Dit soort dingen hebben de gewoonte om een averechts effect te hebben en je weet hoe het gaat op het internet: ze zijn nu vast

al op jacht naar degene die die foto heeft geplaatst.’

‘Nou, ik hoop dat ze er niet te snel achter komen wie het is,’ zei hun vader, terwijl hij een stapel borden op het midden van de bekraste houten tafel zette waar ze doordeweeks aan aten. De eetkamer was gereserveerd voor diners op zondagavond en speciale gelegenheden zoals verjaardagen en Kerstmis. ‘Ik heb vanmiddag een paar foto’s van de producten met een zeemeerminthema die we verkopen gepost en ik heb al meer dan een dozijn bestellingen gehad op de website.’

‘Kijk jou eens gaan, pap,’ zei Nick en hij gaf zijn vader een vriendelijk duwtje tegen zijn schouder terwijl hij rond de tafel liep om het bestek en de placemats neer te leggen. ‘Op deze manier ben je in een mum van tijd een internetmiljardair.’

‘Ik ben al blij als het ons overeind houdt. Het werd tijd dat we hier een beetje geluk kregen. Misschien bevatten die oude verhalen over zeemeerminnen die het dorp beschermen toch een kern van waarheid.’

‘Dat is een mooie gedachte, lieverd.’ Hun moeder zette een rechthoekige keramieken schaal lasagne midden op tafel. De lasagne was zo warm dat de saus op de bovenkant nog pruttelde. ‘Het is zo’n ellendige dag geweest, dus ik dacht dat we allemaal wel iets konden gebruiken om ons op te warmen. En voor je het vraagt, er zit flespompoen en spinazie in.’ Ze ging op haar vaste plek aan het hoofd van de tafel zitten. ‘Wie weet brengt het in het weekend een paar extra toeristen deze kant op. Ik heb naar de weersvoorspellingen gekeken en als het goed is, is het vanaf morgen droog.’

‘Laten we allemaal onze vingers kruisen en hopen,’ zei Nick, terwijl hij de lepel van zijn moeder aannam en een groot stuk lasagne opschepte. ‘We hebben geen boeking meer gehad sinds we die groep ornithologen vorige week meenamen. Oom Tony

had het er zelfs over om te kijken of een van de trawlers tijdelijke bemanning nodig had.'

'Oh, zo ver zal het toch niet komen?' Hun moeders vork kletterde op haar bord en haar gezicht werd bleek van bezorgdheid.

Nick haalde zijn schouders ongelukkig op. 'We kunnen de rekeningen niet betalen als we geen omzet maken. Ik heb hem gezegd dat ik het ben als er iemand moet gaan. Hij zou op zijn leeftijd geen netten moeten hijsen, niet als hij kapitein van zijn eigen boot is geweest. Dat zou een te grote degradatie zijn. Bovendien kon hij doen wat hij wilde met de opbrengst van de verkoop, hij hoefde geen bedrijf op te zetten om ervoor te zorgen dat we allemaal werk hadden. Ik sta bij hem in het krijt.'

'Je bent een goede jongen.' Hun vader legde zijn brede handpalm op de rug van Nicks hand en gaf er een klopje op. 'Een paar weken op de boten zou deze tijd van het jaar niet zo gevaarlijk zijn.'

'Ik heb in slechtere weersomstandigheden gevaren, dat is zeker.' Nick stond nooit lang stil bij zijn zorgen en schonk hun zijn kenmerkende brede grijns. 'Wie weet haal ik wel een zeemeermin binnen in de netten en wordt ze smoorverliefd op me – dat is zowat de enige kans die ik deze dagen op een vriendin heb!'

'Kijk of je een zeemeerman voor me kunt vangen, als je toch bezig bent,' zei Laurie. Ze was opgegroeid met weinig geschikte liefdeskandidaten en het was moeilijk om hen te zien als meer dan de vrienden van haar broer. Zo nu en dan werd ze uitgevraagd door toeristen, maar één mislukte vakantie-liefde was meer genoeg voor haar om dat nooit meer te willen proberen. Zoals de zaken er nu voor stonden, zou ze alleen eindigen zoals tante Nerissa, haar vaders jongere zus.

Er werd gelachen rond de tafel, zoals bijna elke avond gebeurde.

Laurie lachte niet toen ze de volgende ochtend even na half acht de voordeur opendeed en een rij auto's de heuvel zag afrijden. *Wat krijgen we nou?*

Het bestuurdersraam van de dichtstbijzijnde auto schoof open. 'Pardon, schat, woon je hier in de buurt?'

Ze boog voorover en ontmoette de opgewonden blikken van een gezin van vier. 'Uhm, ja, dat klopt.'

De man op de bestuurdersstoel keek haar stralend aan. 'Heb je enig idee waar we kunnen parkeren? Alle wegen hebben dubbele gele strepen.' Om de geestelijke gezondheid van inwoners te behouden en te voorkomen dat geparkeerde auto's de smalle straten blokkeerden, had de gemeente de parkeermogelijkheden beperkt tot een aantal parkeerplaatsen, afgezien van een paar laadplaatsen die de plaatselijke bedrijven gebruikten voor leveringen.

'Een stukje verderop is een parkeerplaats.' Laurie wees de heuvel af. 'Maar het lijkt er wel op dat je in de rij moet gaan staan. Als je daar geen geluk hebt, vind je er nog een als je een stukje terugrijdt. Je moet dan iets langer lopen, maar het is nog steeds niet ver.'

De blonde vrouw porde de chauffeur in zijn arm. 'Ik zei toch dat ik een bord zag toen we het dorp binnenreden.' Ze leunde over hem heen en glimlachte naar Laurie. 'Het lijkt erop dat we niet de enigen zijn die zeemeerminnen komen spotten. We dachten dat we de drukte wel voor zouden zijn door vroeg te vertrekken, maar het lijkt erop dat iedereen hetzelfde idee had.'

‘Heb je haar gezien?’ Een klein meisje, dat sprekend op haar moeder leek, stak haar hoofd tussen de passagiersstoelen door. ‘De zeemeermin? Is ze mooi?’

De chauffeur rolde met zijn ogen, maar de toegeefflijke grijns verdween niet van zijn gezicht. ‘Ze is gek van zeemeerminnen, nietwaar, Rosie?’

Het kleine meisje knikte en zwaaide met wat leek op een barbiepop met een regenboogkleurige vissenstaart in Lauries richting. ‘Ze zijn zó mooi. Ik wou dat ik een zeemeermin was.’

Zeemeerminnen spotten? Laurie keek naar de rij auto’s, die oneindig lang leek. ‘Ik ... uhm ... ik heb de zeemeermin niet gezien, nee. Als jullie me even zouden willen excuseren?’ Zonder op een antwoord te wachten, rende ze terug naar binnen. ‘Pap? Nick?’

‘In de keuken, schat.’

Ze rende de keuken in en zag dat de rest van het gezin bijna klaar was met hun ontbijt. ‘Jullie kunnen beter snel naar de winkel gaan,’ zei ze tegen haar ouders. ‘En jij moet oom Tony bellen,’ voegde ze er tegen Nick aan toe.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg haar broer, die opstond van zijn stoel om zijn met kruimels bedekte bord in de vaatwasser te zetten.

‘Ik denk dat papa gelijk had. Die zeemeermin zou nog wel eens geluk naar Mermaids Point kunnen brengen.’

Jake Smith staaarde naar de foto's die op de tafel voor hem lagen en voelde zich met de minuut misselijker worden. Hij voelde zich vies, alsof hij een van de afschuwelijke mannen was die de droevig kijkende vrouwen hadden misbruikt die door een grenswachter achter in een busje werden geduwd. Het gevoel van voldoening dat hij had gehad over zijn aandeel in hun ontdekking en redding werd nu begraven onder een lawine van schuldgevoelens. *Ja, je bent een echte held.* Hij had hun benarde situatie wekenlang genegeerd. Op dat moment hij het voor zichzelf goedgepraat omdat hij wist dat er een groter verhaal te ontdekken viel. De autoriteiten hadden hun kans gehad en ze hadden het verpest. Het verhaal kwam bij Jake terecht dankzij een telefoontje naar de tiplijn van de *Eastern Comet*. Als de politie de klachten van mevrouw Rogers over verdachte activiteiten aan de overkant niet had genegeerd, waren de vrouwen allang veilig geweest. Dat feit zorgde er echter niet voor dat Jake zich beter voelde.

Net als de politie had hij eerst gedacht dat het een nutteloze

tip was; gewoon een verveelde oude dame die overal iets achter zag. Hij was dan ook woedend op Mac, zijn redacteur, omdat hij hem een verhaal had toegewezen dat een van de lager geplaatste journalisten ook kon afhandelen. Maar Mac had een neus voor dit soort dingen en op het moment dat mevrouw Rogers haar voordeur had geopend, had Jake de bekende adrenalinestoot gevoeld die hij alleen kreeg als hij wist dat hij iets goeds op het spoor was. Tijdens een kopje thee had mevrouw Rogers hem verteld over het komen en gaan van mannen gedurende alle uren van de dag. De onbekende auto's die in de straat geparkeerd stonden, de vreemde aanblik van vrouwen bij de ramen toen ze hoorde dat een paar broers de woning had gekocht. Hij had misschien nog steeds gedacht dat het niets meer was dan de verbeelding van een verveelde oude vrouw als hij geen getuige was geweest van de aankomst en het vertrek van drie auto's in het uur dat hij met haar had doorgebracht.

Mevrouw Rogers was blij dat iemand haar serieus nam en had haar logeerkamer maar al te graag ter beschikking gesteld aan Jake als observatiepost. Nadat hij daar een paar nachten doorgebracht had, was hij tot dezelfde conclusie gekomen als zij – iemand runde een bordeel in dit rustige straatje. Hij zag toevallig een man te voet vertrekken – net toen hij op een ochtend vertrok nadat hij zich tegoed had gedaan aan het Engelse ontbijt dat mevrouw Rogers had klaargemaakt – en volgde hem naar een klein taxibedrijf dat opereerde vanuit een vervallen winkel aan de hoofdstraat. Jake had rondgevraagd en was erachter gekomen dat het taxibedrijf op naam stond van twee broers, samen met verschillende andere kleine bedrijven, waaronder een paar afhaalrestaurants, een kapperszaak en een stomerij. Allemaal plaatsen waar iemand met de juiste kennis gemakkelijk illegaal geld zou kunnen witwassen. Naarmate het

onderzoek vorderde, ging zijn aandacht steeds minder uit naar de vrouwen achter die anonieme voorkeur en steeds meer naar de schimmige activiteiten van de broers. Jake zag week in week uit dezelfde 'klanten' gebruikmaken van de kapperszaak, hoewel ze meer tijd leken te besteden aan praten dan iets anders en hun uiterlijk onveranderd was als ze weggingen. Hij had zich zelfs voorgedaan als klant om een kijkje te nemen en ging twintig minuten later weg met een afschuwelijk stekeltjeskapsel en de overtuiging dat de kerel die zijn haar geknipt had niet meer wist van knippen dan Jake zelf.

Het taxibedrijf bleek lastiger te onderzoeken. Er reden genoeg legitieme chauffeurs rond – Jakes uitgaven aan het einde van de maand konden dat aantonen. Met de dekmantel dat zijn eigen auto na een ongeluk was afgeschreven en hij moest wachten tot de verzekering het had geregeld, reed hij drie weken lang overal naartoe in taxi's. Een paar chauffeurs verveelden zich een maakten graag een praatje, vooral nadat ze hem een aantal keer hadden opgepikt. Al snel begonnen ze te klagen over een paar andere chauffeurs die hun werk niet goed deden; ze waren altijd onderweg, maar nooit beschikbaar om iemand op te halen. Hij begon informatie over zijn vermoedens door te geven aan een betrouwbaar contact bij de plaatselijke politie, die op zijn beurt de informatie deelde dat taxi's gebruikt werden voor drugshandel in het gebied. Er vielen steeds meer puzzelstukjes op hun plek en Jake focuste zich volledig op het opbouwen van een verhaal over twee broers die een grote criminele organisatie in de stad runden.

Hij bestudeerde de ellende en wanhoop op de gezichten van de vrouwen op de foto die voor hem lag. Toen hij er eindelijk van overtuigd was dat hij genoeg bewijs had, was hij teruggegaan naar zijn contactpersoon bij de politie en haalde